

Mosonyi Mihály 200 éves jubileuma



A XIX. század magyar zenetörténetének Liszt és Erkel mellett jelentős alakjára, a 200 éve született Mosonyi Mihályra emlékeztek **Köröndi Klára** és **Kassai István** zongoraestjén,

az Óbudai Társaskörben

2015. március 9-én.

A szünettel tagolt hangverseny mindkét részét **Mácsai János** zenetörténész és **Kassai István** szavai indították. Tömören összefogott ismertetést kaptunk Mosonyi Mihály életéről, a magyar zeneéletben betöltött szerepéről és a hangversenyen felcsendülő darabokról.

Liszt mű volt a műsor első száma, a „Történelmi arcképek” utolsó darabja, Liszt Ferenc ebben a megrázó zenében siratja el hűséges barátját Mosonyi Mihályt. Majd Mosonyi darabok következtek. A két kiváló művész egymást váltva a dobogón, ki-ki a maga sajátos hangján győzött meg a művek szépségéről s különösen a magyar hangvételő darabok értékéről.

Felvetődött bennem a gondolat, milyen hasznos lenne, ha Mosonyi zongoradarabjai szerepelnének még a Liszt rapszodiák tanulása előtt, vagy azokkal párhuzamosan is a zongorázó ifjúság tananyagában, a pályán maradók repertoárjában. Úgy gondolom, ide kapcsolható és megszívlelendő Kodály Zoltánnak néhány sora a „Magyarság a zenében” című tanulmányából, amelyben az előadóművészetről többek között ezeket írja: „...*Ha vannak nemzeti vonások a zeneművekben, kereshetünk ilyeneket az előadóművészetben is. Magyar földről mintegy száz év óta hangszertehetségek hosszú sora került a világba, s a magyar előadásmód külön stílus lett, mely más nemzetekre is erős hatással volt. Liszt és Joachim korszakalkotó jelentősége nem pusztán adottságukból nőtt. Stílusuk csíráját szülőhazájukból vitték magukkal. Előttük jóformán csak cigányhegedűsök előadásmódjában volt megfogható. Általuk és utánuk számtalan tanítványuk révén önálló iskola lett...*”

A most külföldet járó, sikert-sikerre halmozó fiatal művészeink hírnevünket azzal öregbíthetnék, ha játékuiban felismerhető lenne a nagy elődök öröksége, a magyar interpretálás sajátos karaktere. Nemes feladata kiváló pedagógusainknak, hogy gazdagítsák tanítványaik tudását a reánk hagyott stílusok és előadásmódok ismeretével, hogy magyar zenei önismerettel, lélekkel lehessenek a zene szépségének szolgálói szer-te a világban.

A hangverseny második részében elhangzó négykezes darabok a két művész alázatos társulásában magasrendű kamarazene-muzsikálást eredményeztek. A különböző karakterek éles rajza, a dinamika és hangszínek váltakozó gazdagsága, a briliáns virtuozitás magával ragadó lendülete megérdemelten váltotta ki a közönség hálás lelkesedését, amelyet az előadók ráadásával köszöntek meg.

Körmendi Klára és Kassai István az ünnepi jelzöt méltán megérdemlő zongoraestje nem került reflektorfénybe. Zenetörténetünk fehér foltjainak feltárása, értékeinek védelme nehéz és hálátlan feladat ma is. Az est hallgatósága azonban megérezte, hogy ez a misszió a művészek szívügye.

A Mosonyi kutatásban *Dr. Bónis Ferencnek* vannak elévülhetetlen érdemei. Kassai István nevéhez is fűződnek ismeretterjesztő írások, publikációk, sőt Mosonyi zongoraműveiből már 3 kötet közreadása is és további kiadásra várnak négykezes zongoradarabok, két zongoratrió, zongoraverseny, vonós szextett, oktett s posthumus dalok. Ő elsősorban mint zongoraművész veszi ki részét ebben a sokrétű munkában. Hangversenyein, országjáró útjain, műsorában követhetően ott vannak Mosonyi művei. A világhírű Naxos Kiadó 6 CD lemezen tette közkincsé az ő páratlan előadásában Mosonyi összes zongoradarabjait, négykezeseit, zongorás kamarazenéjét.

A művész elárulta, hogy a magyar zene szeretetét e sorok írója plántálta gyermeki lelkébe tanulmányainak 4 évig tartó időszakában még a Bartók Konzervatóriumban. A magas életkort megért tanárnak ezért volt ez a hangverseny nem csak ünnepi, hanem ünnepi ajándék is.

Kertész Lajos

100 éve született Tamás Gergely Alajos

Kodály hatása egy ferences szerzetesre

„Hogy fogja őt megítélni a szakavatott bíráló és a tárgyilagos utókor? Tudom, hogy akik leginkább csak az utóbbi években ismerkedtek meg nevével, azok feltétlenül valahol a zeneszerzők hierarchiájában fogják keresni igazi helyét. [...] Aki valaha részt vett csak egy énekkari próbáján is, az érti, miért tartom őt mindenekelőtt nagy pedagógusnak.”

Így emlékezett Végvári Vazul író, költő, ferences szerzetes rendtársára, *Tamás Gergely Alajosra*.

Szerzőnk *Öregcsertőn* született, 1915. szeptember 18-án. A keresztségben Gergely, szerzetesrendbe lépésekor az Alajos nevet kapta. Ha vizsgáljuk, hogy milyen hatások alapján választott hivatást a korán árvaságra